

- Ơ gì vậy? Quên đi! Đấy thích đẻ thì lấy vợ chứ.

- Đấy chả thích lấy vợ, rắc rối, gò bó.

Cái thằng, nó coi chị như công cụ giúp nó làm tròn bổn phận với chú Nhất dì Kỳ vậy hả? Chị tức mình đá Niệm rầm rầm. Khoé môi cậu hơi cong, cậu tất nhiên biết cô gái ấy vừa nói dối, bởi đôi gò má kia chín đỏ đầy thẹn thùng. Cậu đủ thông minh để biết đối phương ám chỉ mình, nhưng thực sự, không đủ thông minh để hiểu vì sao người ta có thể thay lòng nhanh đến vậy? Ảnh cưới mẹ cậu gửi sang là thật, video Bách quay hai vợ chồng họ tay trong tay đi mua sắm cũng là thật. Phần nộ kèm theo sĩ diện đàn ông ngút ngàn không cho phép cậu bi lụy, chỉ đơn giản nhả đi một tin nhắn gọn.

“Chúc mừng.”

Những tưởng sẽ nhận được một lời giải thích suốt ruột hay một cái cớ bao biện dài dằng dặc cho hành động phản bội. Nhưng không, không có, không hề có.

“Cảm ơn cậu. Chị nghe dì Kỳ kể cậu bị ốm mấy tháng nay nên không về dự đám cưới anh chị được. Chắc do thay đổi khí hậu phải không? Nghe nói bên đó mùa đông còn có tuyết, chắc lạnh lắm, nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

Cả một tin nhắn dài dằng dặc nhưng không có lấy một câu xin lỗi, ngay cả thái độ ăn năn cũng chẳng thấy đâu. Ngược lại, người ta vô tư đến phát sợ, vô tư như chưa từng có chuyện gì xảy ra, như thể những giận hờn vu vơ, những hứa hẹn mùi mẫn và cả những chiếc hôn ngọt ngào vào một buổi đêm nào đó chỉ là giấc mộng của riêng cậu. Sự thật phũ phàng khiến cậu không sao thích ứng nổi, rồi một ngày trong cơn say, cậu trút giận bằng cách gửi tin nhắn thứ hai.

“Vì sao vậy?”

Đợi rất lâu, rất rất lâu, nhưng không có người hồi âm. Và từ đó cũng không có tin nhắn nào gửi đi nữa, cho tới một ngày cậu biết người ấy đi chuyển phôi thai, sự thất bại của lần trước nhất định sẽ khiến cô ấy căng thẳng. Chắc chắn sẽ có rất nhiều những đau đớn, đáng đời kẻ phản bội, một kẻ sống sai như thế ra đường sét đánh cũng đáng, cậu tự nhủ. Nhưng rồi, tay lại táy máy với điện thoại soạn vài ký tự.

“21.08. 7pm.”

Cũng định thần là phải xoá đi rồi, nhưng bất cẩn thế nào ấn nhầm nút gửi. Vậy là, rốt cuộc gửi đi tổng cộng ba tin nhắn trong suốt tám năm, quá nhiều cho một người con gái không xứng đáng. Một người mà cậu cứ nghĩ sẽ sung sướng lắm khi họ lâm vào cảnh khốn đốn, ngật ngã, khi chứng kiến tận mắt, trong lòng không hề dễ chịu như tưởng tượng, ngược lại là cảm giác trĩu nặng như có đá đè. Cậu thở dài cầm bó hoa cưới chọc chọc vào cổ ai đó, người

ta bị nhột, bất giác bật cười khúc khích.

- Á...buồn chị, ghét!

Chị tức mình giằng lấy bó hoa Niệm đang cầm, nheo mắt ngắm nghía rồi buồn buồn tâm sự.

- Mấy bông cẩm tú cầu này nom sang chảnh Niệm nhờ? Hồi con gái chị hay mơ mộng về đám cưới của mình lắm, lẽ đường sẽ là một khu vườn cổ tích với thật nhiều hoa baby trắng và hoa hồng đỏ thắm xếp hình trái tim hai bên lối đi chính, chị khoác trên người chiếc váy trắng lộng lẫy do chính mình thiết kế, bên lên bước bên ba đi tới chỗ người đàn ông mình yêu thương.

Cậu biết, năm xưa có người ngồi xích đu mộng mơ suốt, hại cậu sốt ruột đến mức phải lên kế hoạch tìm địa điểm dần, tại sợ lúc người ta sẵn sàng lấy chồng rồi mà mình chưa chuẩn bị chu đáo thì mất mặt, ngẫm lại thấy mình ngu.

- Chỉ là, thực tế bao giờ chả khác ảo tưởng. Ngày đó mẹ Hoà không thích có cô con dâu nghèo rớt mồng tơi như chị nên mọi thứ tổ chức qua loa lảm, không những ăn hỏi bị bỏ mà mục đám cưới cũng chỉ vồn vện vài mâm. Mẹ Quỳnh cứ ôm chị khóc mãi. Giá kể mẹ mà có tiền mẹ sẽ tổ chức rình rang cho con gái mẹ luôn đó, tiếc gì đâu. Mai sau chị mà có phúc phận được làm mẹ chị cũng chẳng tiếc con mình luôn. Cơ mà cậu có mấy cái xe đẹp thì cho chị mượn một cái làm xe rước dâu nhé, cho nó hoành tráng.

Chị thỏ thẻ xin xỏ, cậu thoải mái gật đầu, những lúc chị buồn Niệm hiền lăm ý, chị xin gì cũng cho. Chị đang chán đời nên được thể làm tới, chị xin Niệm sợi dây đỏ dìu Kỷ cho Niệm để chị đeo hai sợi cho bớt đen đui, chị xin chiếc đồng hồ đeo tay hàng hiếm, chị xin lọ nước hoa đặt trên xe, xin luôn cả chiếc áo vest Niệm vừa vút cho chị, tại chị thấy kiểu may rất đẹp, chị muốn đem về học hỏi. Thực ra cả áo sơ mi và quần âu của Niệm cũng rất chất, nhưng giờ chị mà trấn mất không lẽ cậu trấn trụi chạy về nhà? Nghĩ thấy tội thằng nhỏ nên chị thôi, gom góp đồng đồ vừa cuỗm được vào túi rồi lái xe ra biển, hít thở thật sâu tận hưởng chút hương vị mặn mòi của biển cả và bình minh đỏ rực phía chân trời xa xa. Đợi tới khi tâm trạng ổn định chị mới quay đầu xe vòng về thành phố, tròn mười giờ sáng chị về tới nhà dì Kỷ, anh Hoàng lao ra mề nheo vợ đi đâu cả đêm hại anh sốt ruột ò hể đi được. Chị xuống xe, chẳng nói chẳng rằng đi thẳng về nhà, anh đợi vợ ăn uống tắm giặt xong mới bắt đầu phân trần.

- Vợ vốn biết mẹ giục anh rất nhiều về việc sinh con mà. Anh thì đâu còn trẻ, qua vài cái Tết nữa là chạm đầu bốn xừ nó rồi, chẳng thể chậm trễ được mãi. Giá kể vợ có thể để cho anh thì anh đã không phải nhưc đầu.

Anh cố ý nhấn mạnh câu cuối, để vợ cảm thấy trong việc này vợ cũng là người phải chịu trách nhiệm. Sau đó anh mới tiếp tục thủ thỉ.

- Vợ từng nói với anh vợ đồng ý cho anh tìm người thụ tinh nhân tạo. Anh sợ tìm người lạ vợ lại xảy ra mâu thuẫn với người ta, bởi thế nên anh mới nhờ Thư, người vợ tin tưởng nhất để mang con hộ hai đứa mình. Thì nói chung là thành công rồi, mình sắp có con rồi đấy vợ ạ. Còn chuyện tối qua cũng chẳng có gì, Thư nhắn tin thèm của chua, anh nghĩ mình là cha đứa trẻ thì nên có trách nhiệm một chút, thế là anh mua ít cóc với xoài dầm phồng xe mang tới. Trước đó anh có gặp đối tác uống chút rượu nên ngà ngà say, lúc đến nơi thấy cô ấy mặc cái áo hoa giống của vợ lại nhìn nhầm là vợ, tưởng vợ đi đám cưới về rẽ qua đây rồi xuống dưới đợi anh, thế xong anh cứ thế nhào vào ôm thôi. Anh biết anh sai, anh ngu muội, nhưng anh thể là lúc đó anh nhớ vợ quá, mới xa vợ có vài tiếng thôi mà anh thấy nhớ vợ cồn cào như chổi non nhớ mùa xuân ý, thế nên anh mới có một phút dại dột.

Vậy là chị Thư để giúp chị sao? Chị sắp có con rồi à? Con của chồng chị và con của chị gái yêu quý, và tất nhiên cũng là con của chị. Cái việc thụ tinh nó gian nan kinh khủng, chị từng trải qua nên chị biết mà. Chị Thư nhất định thương chị lắm nên mới cam tâm tình nguyện để hộ. Chắc chị Thư lo anh Hoàng nhờ con bé khác kiểu như con Hằng nó lại cướp chồng của em gái. Cơ mà, cái nụ cười khúc khích của chị khi e ấp trong lòng anh là gì vậy? Chị phải đẩy anh ra mới đúng chứ nhỉ? Hay chị bị sốc? Sốc sao không la lên? Liệu có phải trong thời gian thực hiện thụ tinh nhân tạo chị Thư đã trót cảm nắng anh không? Nếu vậy tất nhiên lỗi ở phía chồng chị rồi, đàn ông không thả thính thì đàn bà làm sao mà dính? Cái thói ở đâu, đã trắng hoa còn không dám nhận, cứ cầm tay vợ kêu yêu Hoài nhất trên đời mới đáng sợ chứ.

- Thôi anh im mồm đi cho vợ nhờ. Ngà ngà say cái con khỉ. Anh có bao giờ dặn em tháng mười một trời se se lạnh rồi ở trong nhà đâu mà nhảm với chả tưởng?

Mặt anh Hoàng đen kịt, ban nãy phóng vội về nhà nhờ con Bích bày mưu vỗ về vợ, anh chỉ kể anh ôm và thơm cô ấy, quên bồng mất chi tiết trời se se lạnh mới nhục chứ. Anh biết thân biết phận dâng chổi lên, ngoan ngoãn ngồi im dưới sàn nhà cho vợ quạt tung bùng khói lửa. Việc đánh chửi là việc của vợ, anh mặc xác, việc của anh giờ là ôm chân vợ ra sức năn nỉ nịnh nọt.

- Thì đàn ông ai chả có tý máu bay bướm trong người, anh chả dám mong vợ thông cảm, vợ cứ đánh anh đi cho hả dạ, đánh chết anh cũng được, chỉ cần không bỏ anh là được.

- Đàn ông bay bướm em còn xem xét nhé, chứ cái loại đàn ông ve vãn chị gái của vợ thì em cũng đến chịu anh rồi. Từ nay trở đi chấm dứt ngay cho em, hiểu chưa? Chị Thư xứng đáng có được người đàn ông tốt hơn anh.

Anh Hoàng sợ sệt gật đầu, chị Hoài chửi chồng sa sả như hát hay. Cô Bích đứng hóng hót bên ngoài thấy xót anh trai ghê, cái tội ngu kẻ có câu chuyện cũng thiếu tình tiết, tình hình ra nông nổi này thì cô cũng chịu rồi. May mà mẹ Hoà đang bên dì Kỷ chứ không nhờ mẹ thương anh chửi chị, chị tự ái bỏ đi thì anh khóc mất. Mà cơ sao chị đổ hết tội lỗi lên đầu anh còn chị Thư chỉ là nạn nhân vậy? Bà đó không mỗi chài thì anh Hoàng khờ làm sao mà vấp ngã được? Lẽ thường đánh ghen người ta đánh nhân tình của chồng chứ mấy ai đập chồng như bà Hoài. Rõ ràng hai người cùng sai nhưng chị Hoài thiên vị chị Thư hơn, trong lòng chị anh Hoàng thế mà lại đứng sau cả chị gái kết nghĩa. Chị Hoài không hề trách móc hay hờn dỗi chị Thư như cô tưởng, chị Thư gọi điện kêu chiều nay chị đi công tác, cuối tháng chị em mình gặp nhau chị Hoài chỉ vâng rất ngoan.

Sau hôm đó tuy chị Hoài không nhắc tới việc mè nheo gà đồng của anh Hoàng nhưng chị không dùng chung phòng với chồng nữa. Đối với anh Hoàng việc vợ chưa bỏ về quê đã là tốt lắm rồi, tối tối anh vẫn qua chỗ Bông để được gần vợ hơn nhưng chỉ cần chị lờ mắt anh lập tức ngoan ngoãn cun cút về phòng. Ghét là ghét cái con Bông ý, có mẹ Hoài ngủ chung nó kiêu hãnh lên.

- Mẹ Bích...à quên...cô Bích mau về phòng đi á, Bông thích ngủ riêng với mẹ Hoài cơ.

Cái con nhỏ này chơi trò chơi gia đình suốt với cô và anh Bách nên giờ nó hay gọi nhảm

thành mẹ Bích lắm. Nhưng hể nhớ nhớ ra nó liền sửa luôn, chị Hoài ôm Bông nịnh con bé cho cô ở đây. Tự dưng cô thấy chị dễ thương quá chừng, người đâu vừa đẹp vừa giỏi vừa tốt bụng. Nhờ dì Kỳ chị giờ có nguồn khách hàng riêng, thế nhưng chị vẫn giúp cô sửa qua áo quần nhập về để bán ở shop đấy, mà chỗ chị em nên chẳng bao giờ lấy công. Nhiều việc quá nên một mình chị Hoài làm không xuể, chị phải thuê thêm thợ may phụ. Cô gợi ý mấy em gái trẻ trẻ năng động nhưng chị không chịu, toàn nhận mấy chị già đã có chồng ở nhà làm nội trợ giống chị thôi. Hầu như các chị kia đều biết may cơ bản rồi nên chị Hoài chỉ mất vài buổi để hướng dẫn thêm. Làm ăn uy tín, chất lượng tốt, mẫu mã độc lại chưa bao giờ trễ hẹn giao hàng nên thương hiệu may "Thu Hoài" của chị ngày càng đông, thu nhập theo tuần của chị Hoài bây giờ còn cao hơn lương tháng của mấy bà chị họ cô đi làm công ty ý chứ, cơ mà kể ra họ cứ kêu cô phét mới tức. Có tiền rủng rỉnh chị trả thêm cho con Giang để nó xong việc nhà dì Kỳ thì qua dọn nhà cô, chị hay chở xe máy đưa mẹ Hoà đi mua sắm nữa nên mẹ cưng chị lắm, cơ bản vì mẹ chưa biết chuyện chị Thư có bầu, dạo này có gì cũng ới con dâu.

- Hoài may cho mẹ bộ áo dài nhé, tuần sau mẹ có đám cưới. May đẹp hơn bộ của dì Kỳ đấy.

- Dạ, mẹ yên tâm.

Chị Hoài lễ phép đáp, thời gian gần đây chị dành toàn bộ tâm sức vào công việc, mọi thứ tiến triển rất tốt, chuyện gia đình cũng tạm tạm, cơ sao lòng chị vẫn trống trải đến thế? Chị sợ lắm mỗi lần chồng đi làm về, chị sợ phải nhìn thấy anh, sợ nghe anh nói những lời đường mật, sợ phải giả bộ quan tâm anh trước mặt người lớn. Bởi vậy nên cứ tầm chiều chiều biết chồng sắp tan ca là chị lại lấy cớ đi giao áo quần cho khách để trốn nhà. Chị thích đi bộ lang thang khắp chỗ này chỗ kia, chán chê mê mỗi thì ghé vào quán bia nào đó gọi một cốc ngồi nhâm nhi. Có hôm chị uống một mình, có hôm chán quá chị táy máy soạn tin nhắn.

"Ra quán bia ăn lạc rang với chị không?"

"Không rảnh."

Rất nhanh đã có tin hồi âm, chị tiu nghỉu hẳn đi. Rõ là không rảnh cơ mà nửa tiếng sau đã thấy mặt.

- Ơ chị đã nói tên quán đâu nhò? Đừng nói cậu cài định vị vào điện thoại chị nhé, cái điện thoại nè nè, chị thắng trò chơi uống rượu hôm cậu về ý.

- Vớ vẩn. Đang khát thì ghé vào thôi, chẳng liên quan.

Vậy hử? May quá, may mà Niệm đang khát nên chị mới có người trút muộn phiền. Chị chẳng biết tìm ai cả, dì Kỳ thân với mẹ Hoà chị đâu dám nói, kể cho mẹ Quỳnh thì chị sợ mẹ chửi chị, tại mẹ mắng chị bao lần con gái con lú như mè một chút, cứ sồn sồn lên đánh chồng rồi nó chán nó theo gái thì đừng có gọi mẹ khóc lóc, mẹ không thương đâu. Đó, mẹ dọa trước thế rồi chị còn mặt mũi nào nữa?

- Chị ý, chị biết lỗi là ở chị. Ai kêu chị không biết đề? Ai kêu chị cứ đề đầu cưới cổ anh cơ, để rồi anh bị rung động với người dịu dàng nét na. Chị sai, chị biết chứ. Cơ mà...chị đau lắm...chị cứ ngỡ nếu mình đối xử thật lòng thật dạ với một người thì người đó sẽ không phụ mình.

Cậu gật đầu đồng tình với chị, cậu cũng từng nghĩ vậy đấy. Cậu cũng cứ nghĩ nếu mình yêu một người bằng toàn bộ nhiệt huyết tuổi trẻ, thì người đó sẽ không phụ mình. Tiếc rằng, đôi

khi sự thật dần có phủ phàng thì người ta vẫn phải chấp nhận. Ví như, người ngồi trước mặt cậu đây, đã không còn là người con gái của cậu nữa, từ lâu...đã là vợ của anh cậu rồi. Cái sự thật đó, sao cay đắng, sao chua chát? Cậu cười nhạt, với cốc bia của "bà chị dâu", tu cạn, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía mặt hồ xa xa.

- Nè, ăn lạc không nè? Uống ngụm bia thì phải nhâm nhi mấy viên lạc cho nó bù bù chứ. Có người chìa bàn tay ra trước mặt cậu, trong lòng bàn tay thon thon ấy là mấy viên lạc đã được bóc vỏ sạch sẽ. Chẳng biết từ khi nào cái người này phát hiện ra việc cậu bài xích đồ ăn có vỏ chỉ đơn giản vì lười bóc. Tuy nhiên người ta lại không biết ngoài mẹ Kỷ ra cậu không có dũng khí ném đồ do người khác bóc. Bởi vậy nên có lần đi ăn liên hoan, ai đó cứ hồn nhiên như con diên bóc tôm đặt vào bát của cậu. Cậu khổ sở gắp con tôm sang chiếc đĩa bên cạnh, xong còn cẩn thận gắp luôn chỗ com dính tôm nữa. Được bóc cho con nào cậu gạt ra bằng sạch con đó, chuyện sẽ chẳng có gì nếu như anh trai ngồi cạnh không ra sức gắp thứ cậu vừa bỏ đi vào bát mình, vừa nhai ngồm ngoàm vừa lẻo mép nịnh ngọt.

- Hoài đẹp với khéo tay ghê ấy. Đã có mối nào chưa để anh đăng ký xin một suất trồng cây si?

Ghê! Ông anh thả thính công khai luôn kìa. Tự dung cậu thấy không được vui cho lắm, tôm rõ ràng là bóc cho cậu mà? Ông Hoàng có hiểu thế nào là phép lịch sự tối thiểu không nhỉ? Chắc không đâu, hiểu thì đã không lạnh chanh. Cũng vì có ông anh kết nghĩa quá lầy bựa nên cậu đành phải vượt qua rào cản của bản thân, nhắm mắt nhắm mũi đánh liều đưa con tôm lên miệng ném thử. Thịt tôm ngọt, giòn, chua chua thơm thơm mùi chanh ớt, nói chung cũng ngon đấy. Cậu huých tay ai đó, thấy người ta quay sang nhìn mình thì lười biếng liếc về phía đĩa sò điệp nướng mỡ hành. Người ta hiểu ý, vui vẻ ngồi tách vỏ sò giúp cậu. Sau đó lần lượt đến cua rang muối, trứng cút luộc, ốc xào dừa, món nào có vỏ cậu cũng ném qua hết, tự nhủ cũng có sao đâu? Cơ mà, sự thực là...có sao. Riết rồi thành quen, quen rồi thành nghiện, nghiện rồi thành phụ thuộc. Một khi phụ thuộc rồi, đến lúc mất đi, trong lòng sẽ xuất hiện một khoảng trống, rất rộng, rất sâu.

- Không ăn đâu.

Cậu từ chối những viên lạc từ tay chị, tự nhắc nhở bản thân mình phải cai nghiện một cách triệt để. Chị tưởng cậu không thích lạc nên í ới gọi một con cua hấp bia cỡ lớn. Đợi cua ra rồi, vừa bóc vào bát cậu chị vừa tâm tình.

- Ăn thoải mái đi, chị mời. Chị giờ hơi bị giàu rồi đấy, mấy năm nữa ai phải sửa còn chưa biết đâu.

Nhớ tới hẹn ước năm xưa, thấy mình có chút hi vọng chiến thắng chị lại phấn khởi hết cả người. Biết đâu được đấy, nhờ Niệm phá sản xong nợ nần chồng chất thì sao? Lúc đó chị sẽ dang rộng vòng tay để giúp đỡ Niệm, giống như Niệm đang giúp chị bây giờ, mua thuốc cho chị, bán rẻ máy tính bảng cho chị, truyền cho chị động lực quay trở lại với công việc. Công việc càng thuận lợi thì chị càng nuối tiếc, đã nhiều đêm liền chị không sao ngủ được tròn

giấc. Chị ước ngày đó chị tin tưởng vào bản thân mình hơn một chút, tin rằng mình vẫn còn giá trị. Nhưng không, chị quá hèn nhát, sau biến cố ấy chị rơi vào bi lụy, trầm uất với gánh nặng là món nợ của gia đình trên vai. Lúc đó anh Hoàng xuất hiện như chiếc phao cứu sinh quý giá, chị thực sự rất hối hận, bởi bây giờ nếu được chọn lại, nhất định chị sẽ tự bơi về bờ. Chị khóc. Mấy bữa nay trước mặt mọi người chị kiềm nén nhiều quá, gặp Niệm tự dưng mếu máo bật khóc.

- Chị khóc chẳng phải chị yếu đuối gì đâu, tại Niệm chê cua chị bóc đó, hại chị tủi thân. Biết thừa người ta bịa nhưng cái mặt nhăn nhó cầu nhàu, cái bộ dạng hí húi bóc cua, cả cái cách vắt chanh trộn trộn vào hỗn hợp bột canh và tiêu, tất cả, có sao thân thuộc đến thế? Đến cái mức mà cậu tưởng như mình đang bị ảo giác đưa về quãng thời gian trong quá khứ, bất giác không tự chủ được mà gắp lên một gắp. Dường như vẫn là hương vị năm ấy, hương vị của ngày xưa tháng cũ, hương vị mà chỉ duy nhất ở nơi cô gái này mới có.

- Ngon lắm.

Cậu buột miệng nhận xét, giọng hơi trầm, cố gắng đè xuống một loạt cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Chị cười, chị chẳng biết chị vừa phá hỏng kế hoạch cai nghiện của cậu đâu, chị vẫn cứ bù lu bù loa lên ăn vạ.

- Giá kể hôm đó Niệm không cho chị đi nhờ xe về thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi. Chị sẽ vẫn tôn trọng ông xã như xưa, ngày ngày chị sẽ vẫn tươi cười rạng rỡ. Chỉ tại cậu mà giờ chị ngán lão tới tận cổ. Mà có khi lão cũng ngán chị ấy chứ, cái mồm xoen xoét suốt ngày nhưng tâm nghĩ gì thì bố ai mà biết được, không biết chừng vài ba bữa nữa trúng tiếng sét ái tình lại đá bay vợ ra khỏi nhà cũng nên. Chị mà ế là tại cậu đó, tất cả là tại cậu.

- Ừ.

- Ừ cái gì mà ừ? Bắt đền cậu đấy!

- Đền gì?

Đền chồng cho chị. Chị nghĩ thoáng qua vậy thôi chứ không nói ra, tại việc đó thì chẳng cần đến Niệm ý. Tự chị cũng kiếm được chồng. Chị tu liền tiếp mấy cốc bia liền, hai má nóng phùng phùng, chị bắt đầu không kiểm soát được mình, bắt đầu loạng choạng đứng dậy nói nhảm.

- Em chào các bác đang nhậu trong quán ạ. Em xin phép được giới thiệu em tên là Thu Hoài, tình hình là có khi em sắp ế rồi. Em sẽ hát tặng các bác ở đây một bài, bác nào còn độc thân vui tính mà thấy em cũng đường được thì mình trao đổi số điện thoại làm quen nha...

Chị còn chưa kịp thả thính thêm em cao mét bảy hai, số đo ba vòng chín hai, năm chín, chín tư thì đã bị kẻ đáng ghét nào đó bịt miệng kéo đi rồi tống thẳng vào xe. Chị ầm ức đánh cậu bùm bụp, mắng cậu phá hỏng chuyện đại sự của chị. Cậu điên máu giữ chặt hai tay chị, gằn giọng hỏi.

- Đấy làm loạn chưa đủ hả? Đấy òhết rồi hay sao mà đấy phải đi xin số điện thoại thằng khác?